

20/11: ΑΠΕΡΓΙΑ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΣΤΗΝ ΔΟΥΛΕΙΑ

Στις 20 του Νοέμβρη μας δίνεται η ευκαιρία να κορυφώσουμε το απεργιακό κύμα που έχουν σηκώσει το τελευταίο διάστημα χιλιάδες εργαζόμενοι σε μια σειρά από κλάδους. Στις 20 του Νοέμβρη ενωνόμαστε με τους διανομείς και τις καθαρίστριες. Γινόμαστε ένα με τους εκπαιδευτικούς και τους λιμενεργάτες. Παλεύουμε δίπλα στους εργαζόμενους στις τηλεπικοινωνίες και στους σιδηροδρόμους. Αγωνιζόμαστε μαζί με τους πυροσβέστες, τους νοσοκομειακούς γιατρούς και νοσηλευτές. Εμπνέουμε όλους τους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες μας. Εξηγούμε γιατί η απεργοσπασία είναι κόντρα στα ταξικά μας συμφέροντα. Ξεσηκώνουμε τον κλάδο μας και απεργούμε χωρίς να λακίζουμε απέναντι στην εργοδοσία και τους συμμάχους της.

Στις 20 του Νοέμβρη κατεβαίνουμε στους δρόμους όλοι οι εργαζόμενοι, σύσσωμη η εργατική τάξη.

Στις 20 του Νοέμβρη με μια γενική απεργία που θα παραλύσει την παραγωγή της χώρας και θα δείξει ότι η δύναμη αυτών που δημιουργούν όλο τον πλούτο είναι ανίκητη, κάνουμε την απεργία δική μας υπόθεση. Όχι των εργατοπατέρων και αυτών που έχουν κομματικό όφελος από εμάς. Η ύπαρξη αυτών, δεν είναι λόγος να μην απεργήσουμε. Δεν είναι λόγος να απαξιώσουμε την ανάγκη για οργάνωση στα συνδικάτα. Αντίθετα: είναι λόγος να **ΑΠΕΡΓΗΣΟΥΜΕ** και να πάρουμε την απεργία στα χέρια μας. Δυναμώνοντας τον συνδικαλισμό βάσης. Παίρνοντας πρωτοβουλίες για την δημιουργία νέων σωματείων και για την αλλαγή των συσχετισμών στα υπάρχοντα που κηδεμονεύονται από εργοδότες και κομματικούς πάτρωνες. Φτιάχνοντας το αντίπαλο συνδικαλιστικό δέος:

την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΑΣΗΣ

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΑΠΕΡΓΗΣΟΥΜΕ ΣΤΙΣ 20 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ
(συνέχεια στην σελίδα 3)

ΕΣΤΙΑΣΗ

**ΣΤΗΝ «ΜΟΝΑΞΙΑ» ΤΗΣ
ΕΣΤΙΑΣΗΣ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ
ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ
ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΥΝΟΗΚΕΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΑΓΩΝΑ**
σελ. 4-6

ΥΓΕΙΑ

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ
ΣΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ
ΚΛΙΝΙΚΕΣ**
σελ. 7

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

**ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΟΥΝ
ΟΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ
ΔΙΩΞΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ**
σελ. 8

EDITORIAL

Η «Εργατική Υπόθεση» είναι ένα δελτίο πληροφόρησης που απευθύνεται στους εργαζόμενους του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα. Κυκλοφορεί σε εργασιακούς χώρους των δυτικών προαστίων και του κέντρου της Αθήνας, σε εργοστάσια της δυτικής αττικής, σε εργατικές κινητοποιήσεις και απεργίες, σε συνδικάτα εργαζομένων. Είναι μια φωνή αντίστασης ενάντια στην εργοδοσία, ένα δελτίο προώθησης «ταξικών συμφερόντων» απ' την πλευρά των δυνάμεων της εργασίας, γραμμένο από εργαζόμενους για εργαζόμενους.

ΤΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ

Α) ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ ΒΑΣΗΣ

Η πρόταση μας είναι η συλλογικοποίηση όλων των εργαζομένων στα σωματεία βάσης του κλάδου τους. Προτάσσουμε τον μαχητικό, αντι-ιεραρχικό και ακηδεμόνευτο συνδικαλισμό βάσης, ως μια αναγκαία συνθήκη για να δυναμώσει η συλλογική μας φωνή στους χώρους εργασίας και για να δημιουργηθούν ευνοϊκότεροι όροι για την διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς, καλύτερων συνθηκών εργασίας και διασφάλισης εργασιακών δικαιωμάτων. Μόνο μέσα από την κοινή οργάνωση και τον αγώνα μπορούμε να χτίσουμε συναδελφικούς δεσμούς και να βελτιώσουμε υλικά τις ζωές μας.

Β) ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΜΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΑΣΗΣ

Το μεγάλο ζητούμενο είναι οι εργαζόμενοι/ες να οργανωθούμε ως ενιαία τάξη. Δεν μπορούμε να αρκεστούμε σε μια παθητική συμμετοχή στο σωματείο μας ούτε σε μια αραιή συμμετοχή στις κινητοποιήσεις του. Θα πρέπει να πάρουμε στα χέρια μας τα σωματεία, να τα κάνουμε μαζικά και αγωνιστικά. Κι όχι μόνον αυτό: να τα διασυνδέσουμε και να τα ομοσπονδιοποιήσουμε. Με στόχο να φτιάξουμε τον «τρίτο πόλο» απέναντι στον εργοδοτικό συνδικαλισμό των ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ και απέναντι στην κομματική κηδεμονία του εργατικού κινήματος από την σταλινική ηγεσία του ΠΑΜΕ και τις αντίστοιχες προσπάθειες των δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Μόνον έτσι οι μαύρες μέρες και νύχτες στα εργοδοτικά κάτεργα, θα αντικατασταθούν από μέρες απεργιών διαρκείας, μεγάλων κατακτήσεων και νικών για ολόκληρη την εργατική τάξη.

Γ) ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΠΛΟΥΤΟΥ

Ο τελικός στόχος, η ιστορική «εργατική υπόθεση» δεν είναι άλλη από την κατάργηση της σχέσης κεφαλαίου/εργασίας και τον τερματισμό της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Η εργατική υπόθεση είναι μία: η κοινωνικοποίηση και ο εργατικός έλεγχος της παραγωγής, της διανομής και των αγαθών. Γι' αυτό και η συνδικαλιστική διεκδίκηση είναι ιστορικά αναγκαίο να συνδεθεί με το πρόταγμα της επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας.

ΠΟΙΟΙ/ΕΣ ΕΙΜΑΣΤΕ

Η «Εργατική Υπόθεση» εκδίδεται υπό την ευθύνη της «Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού». Μια συλλογικότητα των δυτικών προαστίων της Αθήνας, η οποία όπως δηλώνει και το όνομα της, είναι πολιτική και όχι συνδικαλιστική. Ως μια αναρχική συλλογικότητα από την ίδια της την φύση είναι ταξική. Και τα μέλη της, στην πλειοψηφία εργαζόμενοι/ες. Ως εκ τούτου, με την έκδοση αυτή θέλουμε να μιλήσουμε στους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες μας μεταφέροντας τις ιδέες, τις θέσεις και τις προτάσεις μας, για μια άλλη οργάνωση του εργατικού κινήματος, με πυξίδα την ακηδεμόνευτη, ριζοσπαστική και επαναστατική κατεύθυνση.

Βρείτε μας: protaanka.espivblogs.net

Επικοινωνία: protaanka@espiv.net & facebook

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΑΠΕΡΓΗΣΟΥΜΕ ΣΤΙΣ 20 ΝΟΕΜΒΡΗ;

ΓΙΑΤΙ έχουμε ευθύνη να σκεφτούμε συλλογικά και ταξικά. Μας έχουν βάλει στο πετσί μας από τα νεανικά ήδη χρόνια ότι αν συμμετάσχω στην κατάληψη θα χάσω μαθήματα και τώρα πια, «αν θα απεργήσω θα χάσω μεροκάματα». Αυτό τους βολεύει. Για έτσι, θα χάσεις πράγματι μεροκάματα. Οι μισθοί, οι συνθήκες εργασίας, τα δικαιώματα, αλλάζουν προς το καλύτερο, μόνο όταν διεκδικούμε ο ένας δίπλα στην άλλη. Η ατομική ευημερία περνά μέσα από την συλλογική. Αν σκέφτεται ο καθένας για την πάρτη του το μόνο που καταφέρνει είναι να χάσει. Από τον μισθό, μέχρι την ανθρωπιά του.

ΓΙΑΤΙ το «σκέψου την τσέπη σου» εκτός από χυδαίος ατομικισμός είναι και κόλπο της εργοδοσίας. Στην πραγματικότητα, πηγαίνει κόντρα στα κοινά ταξικά μας συμφέροντα και τις «τσέπες όλων». Καλύτερες συνθήκες εργασίας και καλύτεροι μισθοί υπάρχουν στους κλάδους που οι εργαζόμενοι αγωνίζονται και οι συνάδελφοι ενωμένοι σκέφτονται συλλογικά και συνεργατικά και όχι ο καθένας την δική του τσέπη.

ΓΙΑΤΙ η απεργία είναι ιστορικό κεκτημένο για την βελτίωση της ζωής της εργατικής τάξης. Τα τελευταία χρόνια με νομοθεσίες και τεχνάσματα και φυσικά με πολύ προπαγάνδα, όλες οι κυβερνήσεις επιτέθηκαν στο δικαίωμα της απεργίας προκειμένου να πλήξουν τους πολλούς για τα συμφέροντα των λίγων που κερδοφορούν στις πλάτες των πρώτων. Είναι ευθύνη μας να διαφυλάξουμε το απεργιακό δικαίωμα και όχι να το απαξιώσουμε.

ΓΙΑΤΙ με την απεργία μόνο κερδίζουμε. Όχι μόνο σε επίπεδο μισθών. Με την απεργία και με την κοινή μας οργάνωση στα σωματεία βάσης, ερχόμαστε πιο κοντά. Δυναμώνουμε τις σχέσεις μας και πετάμε στον κάλαθο των αχρηστων τον ανταγωνισμό για τα μάτια του αφεντικού, που μόνο χειρότερη κάνει την δουλειά μας. Προς όφελος του πορτοφολιού του φυσικά και ποτέ του δικού μας.

ΓΙΑΤΙ με την απεργία μπορούμε να πλημμυρίσουμε τους δρόμους ξανά. Να μην νομίζουν ότι παίζουν μπάλα μόνοι τους πάνω στις δικές μας ζωές. Να μην νομίζουν ότι η ιστορία τέλειωσε και κάνουν ό,τι θέλουν το κράτος και τα αφεντικά. Η κίνηση ολόκληρης της οικονομίας βρίσκεται στα δικά μας χέρια και όχι στα χέρια των λίγων που διευθύνουν τους διάφορους επιχειρηματικούς κολοσσούς, που κατέχουν τα εργοστάσια και τα μικρά ή μεγάλα εργοδοτικά κάτεργα που μας ξεζουμίζουν για 3 και 60. Εμείς παράγουμε όλο τον πλούτο. Η δύναμη μας, είναι ανίκητη.

ΓΙΑΤΙ με την απεργία καταλαβαίνουμε ακριβώς τι δύναμη έχουμε. Ότι είμαστε οι πολλοί. Ότι το κεφάλαιο είναι μια χούφτα κηφήνων που βγάζει κέρδη χωρίς να παράγει τίποτα και ότι η καλοπέραση του εις βάρος μας, διαιωνίζεται λόγω του κράτους και των ιδεολογικών και κατασταλακτικών μηχανισμών του που εξασφαλίζουν την ύπαρξη εκμεταλλευτριών και εκμεταλλεόμενων τάξεων.

ΓΙΑΤΙ με την συνειδητή απεργία και την κατανόηση της δύναμης μας, καταλαβαίνουμε ότι δεν αρκούν τα πυροτεχνήματα των μονοήμερων απεργιών. Καταλαβαίνουμε ότι θέλουν να μας εκτονώσουν για να γυρίσουμε πίσω στην δουλειά και αυτοί να έχουν ικανοποιηθεί με μισή καρδιά την επιθυμία μας (εργατοπατέρες τύπου ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ) ή να έχουν βγάλει μικροπολιτικό κέρδος (ΠΑΜΕ – ΕΞΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ).

ΓΙΑΤΙ με αυτό τον τρόπο καταλαβαίνουμε ότι μόνο με μια γενική απεργία διαρκείας και με μια ενωμένη εργατική τάξη μπορούν τελικά να κερδηθούν όλα. Από την αύξηση του μισθού μέχρι τον μεγάλο τελικό στόχο του εργατικού κινήματος: την κοινωνικοποίηση όλων των μέσων παραγωγής, όλου του πλούτου. Με την παραγωγή να περνάει στα χέρια των παραγωγών που πλέον οι ίδιοι την διευθύνουν μέσω των συλλογικών τους οργάνων.

ΣΤΗΝ «ΜΟΝΑΞΙΑ» ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣΗΣ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ

ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΑΓΩΝΑ

Η εστίαση αποτελεί στην Ελλάδα έναν από τους πλέον πολυπληθείς κλάδους, απασχολώντας εκατοντάδες χιλιάδες εργαζομένους και κατέχοντας ένα σημαντικό βάρος για την ελληνική καπιταλιστική οικονομία, ως μια συνάθροιση επιχειρήσεων κάθε είδους (από μικρές «οικογενειακές» επιχειρήσεις και συνοικιακά μαγαζιά έως μεγάλες αλυσίδες εστίασης). Αυτοί οι οποίοι δουλεύουμε ή έχουμε δουλέψει στο παρελθόν σε αυτό το αχανές πεδίο της εστίασης είμαστε ένα σημαντικό κομμάτι της εργατικής τάξης στον ελλαδικό χώρο. Πολλοί νέοι και νέες αναζητούν και βρίσκουν στον κλάδο της εστίασης την πρώτη τους δουλειά, συνήθως σε συνδυασμό με τις σπουδές τους, για πολλούς, επίσης, αποτελεί μια προσωρινή επιλογή ανάγκης που έρχεται συνήθως σε αντίθεση με την επαγγελματική κατάρτιση την οποία έχουν μοχθήσει για να αποκτήσουν σε κάποιον άλλο κλάδο ή το επάγγελμα που θα επιθυμούσαν να κάνουν, για άλλους αποτελεί την μόνιμη σταθερή απασχόληση τους, ενώ δεν μπορούμε να παραβλέψουμε και την πολυεθνική σύσταση της εργατικής τάξης μέσα στην εστίαση, με πολλούς οικονομικούς μετανάστες και πρόσφυγες να εργάζονται σ' αυτή. Το «εργατικό δυναμικό» στην εστίαση γιγαντώνεται κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, τους μήνες της λεγόμενης «σεζόν», λόγω της «ατμομηχανής» της ελληνικής οικονομίας, τον τουρισμό, για την ανάπτυξη του οποίου πανηγυρίζουν κάθε χρόνο οι εκάστοτε κυβερνητικοί αξιωματούχοι και οι μαγαζάτορες. Μια ανάπτυξη και θηριώδη κέρδη για τα αφεντικά που «βγαίνουν» πάνω στον ιδρώτα, το τρέξιμο, την ορθοστασία, τα 12ωρα και 16ωρα πολλών από εμάς που κάθε φορά γυρνάμε σακατεμένοι από τα ελληνικά νησιά.

Για όλους εμάς λοιπόν, που δουλεύουμε ή έχουμε δουλέψει μόνιμα ή κατά περίπτωση στην εστίαση, τους σερβιτόρους/ες, τους μάγειρες, τους ντελιβεράδες, τους λατζιέρηδες, τους μπάρμαν, baristas, κ.α, υπάρχει μια κοινή βιωμένη εμπειρία η οποία μπορεί να συνοψιστεί πολύ κατανοητά, θεωρούμε, για όλους μας

στην εξής φράση: στην «σαπίλα της εστίασης». Η σαπίλα αυτή ενσαρκώνεται τόσο στους «άγραφους νόμους» της εστίασης σχετικά με τους όρους εργασίας (μισθός, ασφάλιση, ωράριο, καταβολή δώρων, αδειών), όσο και στις καθημερινές συνθήκες εντατικοποίησης και δύσκολων συνθηκών εργασίας σε κάθε πόστο αυτού του κλάδου.

Ποιοι είναι, λοιπόν, αυτοί οι «άγραφοι νόμοι» της εστίασης; Η κανονικότητα για τους εργαζομένους σ' αυτό τον κλάδο κατά πλειοψηφία περιλαμβάνει: μισθούς ψίχουλα υπολογιζόμενους ανά την ώρα με βάση μια ατομική συμφωνία με το εκάστοτε αφεντικό ή υπεύθυνο, μισά ένσημα ή «μαύρα», ρευστό ωράριο – «ακορντεόν» που συνήθως ορίζεται ανάλογα με τις ανάγκες της επιχείρησης, ούτε λόγος για δώρα Πάσχα, Χριστουγέννων, επιδόματα αδείας και τις προσαυξήσεις που δικαιούμαστε για υπερωρίες, νυκτερινές βάρδιες και για την κυριακάτικη εργασία. Με λίγα λόγια, η εργασιακή κανονικότητα συντίθεται σε όρους που καταπατούν βασικά κατοχυρωμένα (στα χαρτιά) δικαιώματα των εργαζομένων, που δεν προσφέρουν καμιά σιγουριά (άλλα υπογράφεις, αλλά δουλεύεις, αλλά παίρνεις σε λεφτά και ένσημα, με ό,τι μπορεί να συνεπάγεται αυτό) και αποτελούν το τέλειο έδαφος για την δημιουργία εργαζομένων «λάστιχο» μέσα σε ένα πλαίσιο «κινούμενης άμμου» επισφάλειας. Δηλαδή, «ευελξία» και «προσαρμοστικότητα» με βάση τις ανάγκες της επιχείρησης. Οι δικές μας βασικές ανάγκες που «τρέχουν» καθημερινά όμως δεν είναι «ευέλικτες» αλλά αντικειμενικές και η πραγματικότητα του άγχους της διαβίωσης μας καθόλου «προσαρμοστική» αλλά ωμή και κυνική.

Το χειρότερο από όλα μέσα σ' αυτή την συνθήκη είναι ότι η κανονικοποίηση της στο μεγαλύτερο μέρος του κλάδου, δίνουν στα αφεντικά το δικαίωμα να την εφαρμόζουν με μεγάλη ευκολία πάνω στους εργαζόμενους, πατώντας εκβιαστικά (στην θεωρία ή στην πράξη) πάνω στην ανάγκη μας για δουλειά, το άγχος μας να βρούμε δουλειά και τον φόβο μας μη χάσουμε την δουλειά μας. Με λίγα λόγια πατούν πάνω στον καθένα, για να διαιωνίζεται μια συνθήκη που μας αφορά και μας επηρεάζει όλους. Πατούν πάνω, στο κενό που υπάρχει για συλλογική διεκδίκηση, επιβάλλοντας μας (γιατί «πάντα θα υπάρχει και ο επόμενος που μπορεί να πάρει την θέση», και «παντού τα ίδια θα συναντήσεις»...) όρους εργασίας σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα που ισοπεδώνουν τον καθένα μας ξεχωριστά και ταυτοχρόνως όλους μας.

Ας μιλήσουμε και για τις άμεσες καθημερινές αντίξοες συνθήκες εργασίας οι οποίες διαμορφώνονται και εντείνονται προς το χειρότερο λόγω και όσων αναφέραμε παραπάνω. Η υπερεργασία είναι μια πολύ συνηθισμένη πραγματικότητα στην εστίαση με δημερη και ακόμη και 7ημερη εργασία, με 12ωρα και εξουθενωτικά βραδινά ωράρια. Η εντατικοποίηση επίσης, βρίσκεται παντού καθώς λόγω της άμεσης εξυπηρέτησης πελατών βρίσκεσαι ανά πάσα στιγμή προς κριτική και αξιολόγηση για το αποτέλεσμα που παράγεις. Κάθε πόστο και ειδικότητα έχει σίγουρα τις δικές του ιδιαίτερες αντίξοότητες που όμως καταλήγουν σε μια κοινή εικόνα. Οι σερβιτόροι/ες έχουν την ορθοστασία και το ξεχαρβάλωμα από το τρέξιμο πάνω – κάτω και ταυτοχρόνως πρέπει να είναι ευδιάθετοι/ες και να εξυπηρετούν μέσα στο χαμόγελο λες και βρίσκονται στην λιλιπούπολη, οι εργαζόμενοι/ες στην κουζίνα καίγονται, επί ώρες κι αυτοί όρθιοι, πάνω από ψησταριές, τηγάνια και φριτέζες, οι ντελιβεράδες είναι εκτεθειμένοι καθημερινά στις καιρικές συνθήκες (το κρύο, τις βροχές, τον καύσωνα) και βρίσκονται αντιμέτωποι με τον άμεσο κίνδυνο να σακατευτούν, με τα εργατικά «ατυχήματα» και «δυστυχήματα» να είναι πολύ συχνά στο επάγγελμα τους, οι λαντζιέρηδες που αποτελούν συχνά το πιο «αόρατο» κομμάτι του προσωπικού σε ένα μαγαζί τρίβουν, και όταν όλοι οι άλλοι έχουν φύγει, ταψιά και πατώματα για να είναι όλα στην πένα και παίρνουν κυριολεκτικά 3,60. Πολλά ακόμη θα μπορούσαμε να προσθέσουμε στον κατάλογο των δυσκολιών

που βιώνει καθημερινά κάθε εργαζόμενος σε κάθε πόστο της εστίασης.

Αυτό που θεωρούμε πολύ σημαντικό είναι να αντιλαμβανόμαστε σε κάθε εργασιακό χώρο, έτσι και στην εστίαση, την καθημερινή εκμετάλλευση και καταπίεση που υφίστάμεθα ως εργαζόμενοι ως μια υπόθεση κοινή, μια συνθήκη που βιώνουμε όλοι από κοινού λόγω της θέσης μας στην εργασιακή πυραμίδα. Το πιο βολικό για τα αφεντικά είναι να είμαστε διασπασμένοι και ανταγωνιστικοί μεταξύ μας γιατί έτσι είμαστε ευάλωτοι και μπορούν να επιβάλλουν στον καθένα ξεχωριστά τους όρους εργασίας που είναι προς το δικό τους και όχι το δικό μας συμφέρον. Γι' αυτό και πολλές φορές τα αφεντικά επικροτούν τις συμπεριφορές εργαζομένων που δρουν ανταγωνιστικά και υπονομευτικά προς τους συναδέλφους τους, «δίνοντας» τους στο κάθε λάθος τους, μοιράζοντας ευθύνες στους άλλους για ο,τι μπορεί να πάει στραβά, λειτουργώντας ως «τσιράκια» και προασπίζοντας το «καλό της επιχείρησης».

Η δημιουργία ενός κλίματος «αρένας» μέσα στον εργασιακό μας χώρο με τους εργαζόμενους ως τα αλληλο – ανταγωνιζόμενα στοιχεία είναι μια συνθήκη που αναμφίβολα συμφέρει τα αφεντικά και σε πολλές περιπτώσεις ενισχύεται και από αυτά. Από την δική μας σκοπιά, και αυτό θεωρούμε πως ισχύει για την πλειοψηφία των εργαζομένων, ξέρουμε πόσο σημαντική είναι η εργατική αλληλεγγύη μεταξύ μας, η αλληλοκάλυψη και οι συναδελφικοί δεσμοί πάνω στις καθημερινές δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε από κοινού στην δουλειά μας. Η ύπαρξη όλων αυτών είναι ένα πρώτο βήμα αρχικά για την «παλέψουμε» και ένα

δεύτερο για να είμαστε ενωμένοι σε κάθε αδικία και να μπορούμε να διεκδικούμε συλλογικά για όλους μας.

Ένα αποφασιστικό βήμα για να μπουν οι βάσεις για την δημιουργία ενός ταξικού κινήματος των εργαζομένων στην εστίαση που θα μπορέσει να διεκδικήσει και να επιτύχει καλύτερους όρους και συνθήκες εργασίας είναι να «ξεπεράσουμε» την «μοναξιά» που νιώθουμε κάθε φορά που θέλουμε να ζητήσουμε πολύ βασικά πράγματα για να μην δουλεύουμε χωρίς δικαιώματα, ως είλωτες (είτε αφορά τους μισθούς μας, είτε αφορά την ασφάλιση μας, είτε το ωράριο μας, είτε τα «δώρα» και τις προσαυξήσεις, είτε γενικότερα τις συνθήκες εργασίας μας).

Ο μόνος τρόπος για να το «ξεπεράσουμε» αυτό είναι ο συλλογικός δρόμος, αυτός της συλλογικής διεκδίκησης, της κοινής διεκδίκησης και οργάνωσης των εργαζομένων σε κάθε χώρο εργασίας και συνολικά στον εργασιακό μας κλάδο σε δυναμικά ακηδεμόνευτα ταξικά σωματεία βάσης. Για παράδειγμα, ας αναρωτηθούμε εάν η «λύση» για να τα βγάλουμε πέρα μπροστά στο διαρκώς αυξανόμενο κόστος διαβίωσης μας είναι να δουλεύουμε 12 και 14 ώρες ή να διεκδικήσουμε αύξηση των μισθών για όλους μας με την παράλληλη μείωση των ωρών εργασίας ανάλογα με τις ανάγκες μας. Ας αναρωτηθούμε τι είναι πιο αποτελεσματικό, να καταβάλουμε υπερβάλλοντα ζήλο στην δουλειά μας για να «κερδίσουμε» κανένα 50λεπτο αύξηση στο ωρομίσθιο μας που μπορεί να μην έρθει και ποτέ ή να διεκδικήσουμε μαζί με τους συναδέλφους μας αύξηση για όλους μας ή ακόμη καλύτερα να οργανωθούμε σε μαχητικά ακηδεμόνευτα σωματεία που θα διεκδικούν αυξήσεις στους μισθούς και θα διαμορφώσουν ένα δίκτυο αγώνα για την επίτευξη αυτού σε ένας εύρος επιχειρήσεων; Τι είναι πιο επωφελές για εμάς, να πάρουμε ως δεδομένο ότι η πλήρης ασφάλιση, τα δώρα και τα επιδόματα είναι ένα όνειρο θερινής νυκτός στην εστίαση και να τα αντιμετωπίζουμε ως «κινέζικα» ή να αγωνιστούμε συλλογικά για την καθολική εφαρμογή τους; Εάν κάτσουμε και υπολογίσουμε τα «μαύρα» χρήματα που μας προσφέρουν ως «καλύτερα» χωρίς την εφαρμογή όλων αυτών που δικαιούμαστε και το συνολικό εισόδημα που θα μπορούσαμε να έχουμε με την καταβολή αυτών θα δούμε ότι η ζυγαριά γέρνει προς το δεύτερο. Πολλές φορές

τα αφεντικά πατάνε και πάνω στην άγνοια ή την απειρία μας, ειδικότερα όταν αναζητούμε μια από τις πρώτες μας εργασίες στην εστίαση. Για αυτό είναι σημαντικό να γνωρίζουμε από τα πριν τι δικαιούμαστε (πχ. νυχτερινές προσαυξήσεις, άδειες, δώρα κτλ.).

Τα παραπάνω, είναι μερικά μόνο παραδείγματα που αποδεικνύουν την αξία και το συμφέρον μας να οργανωθούμε και να αγωνιστούμε ταξικά. Αυτό δεν αποτελεί ένα μη ρεαλιστικό στόχο. Μη ρεαλιστικό είναι, στην πραγματικότητα, να δουλεύουμε 12 ώρες και να μην βγάζουμε το μήνα, ενώ κάθε εργατική κατάκτηση καταλύεται βυθίζοντας μας σε ένα ακόμη πιο αβέβαιο μέλλον. Κι αυτή τη στιγμή υπάρχουν εν εξελίξει αγώνες που αφορούν τον κλάδο της εστίασης όπως πχ. αυτός των ντελιβεράδων που έχει κερδίσει έδαφος με συνεχείς απεργίες, ενώ και στο παρελθόν μέσα από τους αγώνες τους έχουν κερδίσει σημαντικές κατακτήσεις. Και για να κλείσουμε, όπως αρχίσαμε: πρέπει να θυμόμαστε ότι δεν είμαστε μόνοι μας αλλά είμαστε ΠΟΛΛΟΙ και ΠΟΛΛΕΣ που βιώνουμε τα ίδια σκατά στην εστίαση. Και πρέπει να θυμόμαστε ότι εάν αφήσουμε εμείς κάτω τους δίσκους, τα τηγάνια, τα μπρίκια, τις ταμειακές μηχανές και τα μηχανάκια, τα αφεντικά δεν θα βγάλουν ούτε ένα ευρώ. Πάνω στον δικό μας μόχθο πλουτίζουν. Και για να το καταλάβουν αυτό καλύτερα και τα αφεντικά, μια καλή ευκαιρία είναι η απεργία της 20 Νοέμβρη που πλησιάζει.

Από την πρόσφατη απεργιακή κινητοποίηση των ντελιβεράδων σε efood και wolt

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΣΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΚΛΙΝΙΚΕΣ

Όπως όλοι και όλες μπορούμε να αντιληφθούμε, το δημόσιο σύστημα υγείας βρίσκεται σε παντελή σήψη και υποβάθμιση ως αποτέλεσμα των μνημονιακών πολιτικών που υπερψήφισαν και εφάρμοσαν όλες οι κυβερνήσεις από το 2010 και έπειτα. Η υπάρχουσα συνθήκη του ΕΣΥ αποτυπώνεται στις πολύωρες και εξαντλητικές αναμονές στις γενικές εφημερίες, επακόλουθο της έλλειψης εργατικού δυναμικού και κατάλληλων κτηριακών εγκαταστάσεων που δεν μπορούν επ' ουδενί να καλύψουν τις ανάγκες του γενικού πληθυσμού. Χαρακτηριστικά, το πιο σύνηθες είναι δύο γενικές εφημερίες στην Αττική ανά ημέρα, που σημαίνει πως αντιστοιχεί αναλογικά ένα νοσοκομείο ανά 2.500.000 κατοίκους (!). Οι μικρότερης εμβέλειας εφημερίες, όσον αφορά τις ειδικότητες που καλύπτουν εκείνη την ημέρα σε άλλες δημόσιες κλινικές και νοσοκομεία μπορούν να λειτουργήσουν μόνο ως μονάδες αποσυμπίεσης στις γενικές εφημερίες. Ακούγεται τρελό και όμως είναι αληθινό. Μόνο μια βόλτα έξω από το τμήμα επειγόντων ενός νοσοκομείου σε γενική εφημερία θα σας πείσει.

Στον αντίποδα αυτής της υποβάθμισης τα τελευταία χρόνια βλέπουμε μια κατακόρυφη αύξηση στα κέρδη των ιδιωτικών κλινικών. Φυσικά αυτή η ανάπτυξη του κλάδου έχει λίγους κερδισμένους αλλά κυρίως πολλούς χαμένους. Οι χαμένοι αυτής της υπόθεσης είναι φυσικά οι άνθρωποι της εργατικής τάξης που αναγκάζονται να χρησιμοποιήσουν τις υπηρεσίες τους οι οποίες μπορεί να κοστίσουν υπέρογκα ποσά χρημάτων, όσο και οι εργαζόμενοι σε αυτές που εξωθούνται σε εξαντλητικές βάρδιες με υπέρμετρο φόρτο εργασίας και εξουθενωτικά ωράρια.

Όσο κι αν οι κλινικάρχες ευαγγελίζονται την τήρηση του νόμου εντός των επιχειρήσεων τους η αλήθεια απέχει παρασάγγας από την πραγματικότητα. Από 16ώρα και συνεχόμενα εξαήμερα ως και κόντρα βάρδιες που ουσιαστικά οδηγούν στην εξάντληση το ήδη υπάρχον ελάχιστο προσωπικό.

Μπροστά στο κέρδος τα αφεντικά δεν υπολογίζουν ούτε την ποιότητα των παραγόμενων υπηρεσιών τους στην προκειμένη την υγεία

των ασθενών αλλά ούτε και την ποιότητα ζωής των εργαζομένων. Στον αντίποδα οι εργαζόμενοι βιώνουν τον εργασιακό εκφοβισμό και τις μακρές πιέσεις από τους ανώτερους τους για περισσότερη παραγωγικότητα και απόδοση με μια διοίκηση που τους αντιμετωπίζει απλώς ως αναλώσιμο εργατικό δυναμικό.

Οι εργαζόμενοι όμως του κλάδου δεν μένουν άπραγοι ούτε σκύβουν το κεφάλι απέναντι στις επιταγές της εκάστοτε εργοδοσίας. Τον τελευταίο καιρό τα σωματεία του κλάδου παλεύουν διαρκώς για την υπογραφή συλλογικής σύμβασης και αξιοπρεπών όρων εργασίας απέναντι σε μια ανάληκτη Επιτροπή Εργοδοσίας που επιμένει στην στάση της για ατομικές συμβάσεις εργασίας που προωθούν τον ατομισμό και τον ανταγωνιστικό κανιβαλισμό στους χώρους εργασίας.

Απέναντι λοιπόν, στις επιταγές του Κράτους και του Κεφαλαίου στεκόμαστε αλληλέγγυοι στον αγώνα των εργαζομένων στην ιδιωτική υγεία για την βελτίωση των όρων εργασίας τους. Αξιοπρέπεια και ποιότητα ζωής ποτέ δεν κερδήθηκαν με ένα χέρι απλωμένο, ούτε με σκυμμένο το κεφάλι, αλλά με μαχητικούς και αδιαμεσολάβητους αγώνες.

ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΟΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Το τελευταίο διάστημα έχουν υπάρξει από την πλευρά του Υπουργείου Παιδείας μια σειρά από πειθαρχικές διώξεις εναντίον καθηγητών/τριών και δασκάλων δημόσιων σχολείων. Τα αίτια των πειθαρχικών αυτών διώξεων είναι η συνδικαλιστική δράση των εν λόγω καθηγητών και δασκάλων, η έμπρακτη εναντίωση τους στο σύστημα της ατομικής «αξιολόγησης» που θέλει να εφαρμόσει η κυβέρνηση, καθώς ορισμένες έχουν και έντονη φρονηματική οσμή (π.χ. πειθαρχική δίωξη εναντίον καθηγήτριας γιατί έγραψε μαζί με τους μαθητές της σε πλακάτ «Λευτεριά στην Παλαιστίνη»). Είναι σαφές πως οι διώξεις αυτές χρησιμοποιούνται από την κυβέρνηση ως ένα μέσο καταστολής κατά των αγώνων των εκπαιδευτικών που βρίσκονται σε ισχύ καθώς και συνεπαγόμενα κατά της αγωνιστικής και συνδικαλιστικής δράσης των συγκεκριμένων εκπαιδευτικών, που μπαίνουν στο στόχαστρο με την άμεση συνέπεια να μπορεί να είναι να τεθούν σε αργία, δηλαδή η απόλυση τους.

Η κατασταλτική αυτή, λοιπόν, προσπάθεια της κυβέρνησης βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με την γενικότερη κρατική στρατηγική που βλέπουμε να ξεδιπλώνεται εδώ και πολλά χρόνια όσον αφορά την «δημόσια εκπαίδευση». Είναι η πολιτική της τεράστιας υποβάθμισης και υποχρηματοδότησης, η πολιτική της νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης της προώθησης της ιδιωτικοποίησης, των ταξικών φραγμών και των αποκλεισμών, η πολιτική της ταξικής υποτίμησης των εργαζομένων στην εκπαίδευση. Και για την επιτυχή εφαρμογή της, επιθυμούν την κατάπνιξη κάθε οργανωμένης δυναμικής και αντίστασης που αναπτύσσεται κατά της. Θέλουν να επιβάλλουν σιγή νεκροταφείου στους εργαζομένους της εκπαίδευσης και ως συνέπεια χρησιμοποιούν αυτές τις κατάπτυστες μεθόδους που «αξιολογούν» ως πειθαρχικά παραπτώματα τους αγώνες και την συνδικαλιστική δράση.

Οι προσπάθειες τους όμως, όπως φαίνεται και στην πράξη, πέφτουν στο κενό. Οι εκπαιδευτικοί με τους συλλογικούς τους αγώνες στέκονται αλληλέγγυα δίπλα στους συναδέλφους τους που διώκονται και μάχονται για την μη επιτυχή εφαρμογή των πειθαρχικών διώξεων εναντίον τους. Παράλληλα, συνεχίζεται ο αγώνας και οι διεκδικήσεις τους για ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς τους, για την κάλυψη των κενών που υπάρχουν στα σχολεία, για νέες προσλήψεις, για ενιαία συλλογική σύμβαση εργασίας που θα κατοχυρώνει τα εργασιακά τους δικαιώματα, για την αναγκαιότητα συντήρησης και επισκευών στα σχολεία, κατά των συγχωνεύσεων και της κατάργησης τμημάτων που έχουν ως αποτέλεσμα να στοιβάζονται τα παιδιά στις αίθουσες, κατά της «αξιολόγησης» που σκοπό έχει να κατηγοριοποιήσει τα σχολεία ως κριτήριο για την κρατική χρηματοδότηση που θα λαμβάνουν και οδηγούν τους εκπαιδευτικούς σε ένα κυνήγι διαρκών πιστοποιήσεων με λεφτά από την τσέπη τους, κ.α. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η απεργία των εκπαιδευτικών στις 23/10 που έθεσε όλα τα παραπάνω ζητήματα και συνδυάστηκε με την μαζική συγκέντρωση υποστήριξης έξω από το κτήριο της Περιφερειακής Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης όπου εκδικάζονταν οι πειθαρχικές διώξεις τριών εκπαιδευτικών. Το Υπουργείο Παιδείας κήρυξε, μάλιστα, την εν λόγω απεργία παράνομη, ως άλλη μια προσπάθεια φίμωσης των διεκδικήσεων και των συνδικαλιστικών ελευθεριών των εκπαιδευτικών, που έπεσε στο κενό.

Η ευθεία καταπάτηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών και οι ευθείες κρατικές επιθέσεις κατά της συνδικαλιστικής δράσης, που βλέπουμε να συντελούνται στην συγκεκριμένη περίπτωση, πατούν πάνω στις ρυθμίσεις των αντεργατικών νομοσχεδίων που έχουν ψηφιστεί κατά τα τελευταία χρόνια (πχ. νομοσχέδια Αχτσιόγλου, Χατζηδάκη, Γεωργιάδη). Η εφαρμογή τους μπορεί και πρέπει να ακυρωθεί στον δρόμο από τους ίδιους τους εργαζομένους με οργάνωση, αλληλεγγύη και μαχητικότητα. Η υπόθεση των συνδικαλιστικών διώξεων των εκπαιδευτικών θεωρούμε πως δεν είναι ένα στενά κλαδικό ζητήματα, καθώς όπως αναφέραμε και παραπάνω πρόκειται για μια μέθοδο που πλήττει ευθεία την συνδικαλιστική δράση και ελευθερία κρίνοντας τις ως πειθαρχικά παραπτώματα. Είναι μια υπόθεση που αφορά σύσσωμη την εργατική τάξη που πρέπει τώρα περισσότερο από ποτέ να σταθεί αλληλέγγυα στους εκπαιδευτικούς που διώκονται και υποστηρικτικά πλάι στους αγώνες και τις διεκδικήσεις των εργαζομένων του κλάδου.